

Sygnatura akt IV Ka 459/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013 roku

sprawy **J. M.**

obwinionego z art. 51 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycieli posiłkowych A. Ś. i M. Ś.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 25 kwietnia 2013 roku, sygnatura akt II W 871/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sygnatura akt IV Ka 459/13

UZASADNIENIE:

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uniewinnił J. M. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 51 §1 kw polegającego na tym, że w okresie od 30 listopada 2010r. do 20 stycznia 2012r. na ul. (...) w W. zakłócał spokój i spoczynek nocny M. i A. Ś., a wydatki zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodzili się oskarżyciele posiłkowi, tj. M. i A. Ś., którzy we wspólnej apelacji zaskarżyli orzeczenie w całości na niekorzyść obwinionego i na podstawie art. 438pkt 2 i 3 i k.p.k. w zw. zw. art. 109§1 kpsw podnieśli zarzut obrazy przepisów postępowania, a w szczególności:

1. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 kpsw poprzez pominięcie okoliczności niekorzystnych dla obwinionego
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpsw poprzez ocenę dowodów wykroczył poza sformułowaną w art. 7 k.p.k. swobodną ocenę dowodów i dokonał oceny dowolnej, która nie została oparta na wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego co w konsekwencji doprowadziło także do błędu w ustaleniach faktycznych, tj. przyjęcia, że obwiniony nie dopuścił się zarzuconego mu wykroczenia
3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 39 §1kpsw poprzez niepodjęcie z urzędu inicjatywy dowodowej
4. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 kpsw poprzez dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów, które nie zostały dopuszczone przez Sąd jako dowód w sprawie.

Podnosząc te zarzuty apelujący wnieśli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się trafna w tym zakresie, w jakim skarżący zarzucili obrazę art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 §1 kpsw, co z kolei skutkuje tym, że zaskarżony wyrok istotnie nie może się ostać.

Art. 82 §1 kpsw wprost stanowi o tym, że także w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosuje się dyrektywę określoną w art. 410 k.p.k., tj. wymóg oparcia orzeczenia bezpośrednio i tylko na materiale przeprowadzonym - choćby i pośrednio - na rozprawie (w postępowaniu). Oznacza to, że sąd nie może opierać się na materiale nieujawnionym na rozprawie, ale też, że „wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które go podważają” (zob. w. SN 30 lipca 1979 r., III KR 196/79, OSNPG 3/1980, poz. 53). Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę tego przepisu (zob. w. SN z 16 lutego 1977 r., IV KR 320/76, OSNPG 7-8/1977, poz. 62). Konsekwencją obowiązywania zasady bezpośredniości także w postępowaniu w sprawach o wykroczenia jest to, że nigdy podstawy wyroku nie mogą stanowić dowody w ogóle nieprzeprowadzone na rozprawie, w tym i materiał dowodowy, który istniał w aktach dołączonych do wniosku o ukaranie, ale nie został - choćby i bez odczytywania - ujawniony na rozprawie, nawet gdyby było to tylko przeoczenie sądu.

Wydając zaskarżony wyrok sąd meriti istotnie oparł się na dowodzie, którego nie przeprowadził.

J. M. złożył do akt sprawy dwa zaświadczenia, które potwierdzają jego wyjaśnienia co do tego, że w dniach 25 i 26 listopada 2010r. w godzinach, o których zeznawali pokrzywdzeni oraz świadkowie: M. J. oraz A. P. był w pracy (k. 28 29, 34), zatem to nie on bezpośrednio zakłócał spokój sąsiadom mieszkającym pod nim. Na powyższe okoliczności został także przesłuchany przez sąd I instancji (k 95), lecz samych zaświadczeń nie ujawniono, i te m.in. argumenty, co wynika z uzasadnienia, skutkowały tym, że obwiniony został uwolniony od odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie (k. 169 i 171).

Niemniej rację mają apelujący, iż przedmiotowe zaświadczenia nie zostały „zaliczone w poczet materiału dowodowego”(k. 164), bowiem ani nie zostały ujęte we wniosku o ukaranie jako dowody wnioskowane do ujawnienia (k. 1v), ani też nie zostały ujawnione przez sam sąd w toku przewodu sądowego.

Z tego też powodu doszło do obrazę zasady bezpośredniości z uwagi na linię obrony obwinionego, którą sąd uznał za wiarygodną i miała wpływ na treść wyroku.

Skoro zatem ustalenia faktyczne poczynione zostały na podstawie dowodów, które nie zostały prawidłowo przeprowadzone, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, będący konsekwencją naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpsw jest przedwczesny.

Również i zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 39§1 kpsw (sam wniosek dowodowy, powtórzony został w toku rozprawy apelacyjnej) nie zasługuje na uwzględnienie, właśnie z uwagi na obrazę art. 410 k.p.k. Aczkolwiek wątpliwym wydaje się, by dowód z oceny układu pomieszczeń na obu kondygnacjach miał istotne znaczenie dla prawidłowości ustaleń w sprawie, zwłaszcza gdy uwzględni się, że fala dźwiękowa rozchodzi się nie tylko poprzez stropy i ściany, ale np. kanałami wentylacyjnymi, zaś odpowiedzialność z art. 51§1 kw uzależniona jest od szczególnych znamion strony podmiotowej, charakteryzującej się umyślnym okazaniem przez sprawcę lekceważenia dla norm zachowania się (wyrok SN z dnia 30 września 2002 r., III KKN 327/02, LEX nr 55571).

Zatem odpowiedzialności obwinionego nie może uzasadniać ani skazanie jego córki czy zięcia za występki, które nie mają najmniejszego związku z zarzutem jemu przedstawionym.

Z tego też względu przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy zobligowany będzie do właściwego przeprowadzenia dowodów, które uzna za niezbędne dla dokonania jednoznacznych ustaleń w sprawie (szeroko stosując możliwości wynikające z art. 442§2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 kpsw co do bezpośredniego przesłuchania świadków, którzy dotychczas byli przesłuchani).

Mając zatem powyższe na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.